

Так само у внутрішніх відносинах Республіки Директорія ставить собі метою національну злагоду і дружнє поєднання трудової демократії всіх націй, що спільними силами всіх працюючих, трудовий народ України без жорстоких кривавих і непотрібних форм боротьби досягне своєї мети.

Отже класам нетрудовим треба розумно і чесно признати всю шкодливість і несправедливість їхнього будного панування і раз на все примиритися з тим, що право рішати долю більшості народу повинно належати тій самій більшості, щоб то класам трудовим.

Трудову інтелігенцію Директорія закликає рішуче стати на бік працюючих класів і в інтересах творення нового справедливого і здорового життя для всього народу прикласти своїх сил, знаття і науки для найкращого направлення будівничого соціального процесу.

Соціалістичні партії та групи всіх соціалістичних напрямів і всіх національностей Директорія кличе поставитися з повним розумінням важности моменту, і всі свої сили направити на правильну та достойну трудового народу організацію воли його, на організацію порядку і ладу по всій землі Трудової Республіки.

Доручаючи негайне переведення в життя цих великих задач правительству Української Народної Республіки—Раді Народних Міністрів—Директорія вірить, що весь трудовий народ України ширю допоможе своєму правительству в цій важній відповідальній роботі.

Голова Директорії Української Народної Республіки В. Винниченко.

Члени Директорії: Петлюра, Швець, Андрієвський, Манаренко.

Від Директорії Української Народної Республіки.

(Офіційно).
В місті Київі та по інших місцевостях України провадяться зараз робітничі вибори до рад робітничих депутатів.

Директорія повідомляє цим власти та населення Української Народної Республіки, що ради робітничих депутатів можуть існувати як типи класової організації пролетаріату, а тому вибори до таких рад можуть провадитися без перешкод, а вибрані Ради працювати і обговорювати питання соціального характеру у всій їхній повноті з тим однак, щоб а ні при виборах до рад, а ні в діяльності рад не було ніяких закликів до захвату влади, або до виступу проти Української Народної Республіки та Директорії, як її Верховної Влади, бо всі питання політичного устрою України підлягають остаточному вирішенню працюючим класам народів України на трудовому конгресі України.

У випадку допущення цих закликів або активних виступів для захвату влади вибори будуть припинені, ради розпущені, а винні притягнені до відповідальности.

Існуючі професійні та інші робітничі організації мають право без перешкод продовжувати свою попередню діяльність в межах своєї компетенції та об'являються користувачем опікою Директорії та військової влади.

З приводу на події в п. 6. і тяжкого інциденту з політичними діячами Директорія постановила перевести як найстаранніше слідство, утворивши для цього спеціальну комісію, в склад якої входять і представник п. 6., а винні після їх знайдення будуть покарані з усією суворістю закону військового часу.

Голова Директорії В. Винниченко.
Член Директорії Ф. Швець.

Головний отаман українського війська

приймає від 12 до 2 год. дня у вівторок та п'ятницю.

Підписав начальник канцелярії головного отамана сотник Бутенко.

Оголошення.

На підставі постанов Директорії від 6-го грудня ц. р. при Директорії заснована головна слідча комісія, яка на підставі наказу Директорії за ч. 124 прибула в м. Київ і розпочала свою діяльність.

Канцелярія комісії міститься на В. Вульварі 5, пом. 5 і відчинена од 10 годня ранку до 4 годня вечора.

23 грудня 1918 року.
Голова комісії М. Новенко.

Бюлетень головної ставки війська Української Народної Республіки 22 грудня 1918 року.

На сході од станції Апостолово наші передові частини вступили в бій з добровольчою армією Денікіна, сила яких до 1500 чоловіка. З неперевірених чуток у рядах добровольців є німі. Місяцями німі роблять перешкоди в боротьбі з добровольцями.

Між станціями Червезюю і Поча-

свою підбито добровольчий аероплан. Літунів узято в полон.

В ушійському повіті молдавчане з селянами обстріляли румунське військо.

Наші передові отряди взяли Овруч.

Інформаційне бюро армії Української Народної Республіки.

Наказ.

По осадному корпусові.
24 грудня 1918 року.

м. Київ.

§ 1.

З днем 20 грудня ц. р. 4 автотанкерний дивізіон входить у склад Осадного Корпусу і причисляється до 1 дивізії Січових Стрільців.

§ 2.

Т. в. о. командира означеного дивізіону сотника Калганові доручаю відрити всі броневі машини, які знаходяться в Київі, а також ті, що належать до них легкі й грузові самоходи і віддати їх у розпорядження командира 1 дивізії Січових Стрільців.

§ 3.

Командирам частин, в яких знаходяться козаки з б. в. Сердюцької дивізії, наказую негайно переслати всіх цих козаків у розпорядження командира 1 дивізії С. С.

§ 4.

Командирові запасного куреня Січових Стрільців в Попелні наказую негайно перевезти курень у Київ для поповнення 1 дивізії С. С. залишивши для охорони місцевих складів, 5 новосформовану сотню 4 скоростріль і 2 гармати.

§ 5.

Командирам усіх частин Осадного Корпусу наказую всіх козаків існуючих зараз частин, які вступили в частини Осадного Корпусу після заняття Київя, невідкладно відслати до їх давніх частин.

Командир корпусу полковник Нововалець.

Начальник штабу, військовий старшина Мельник.

Наказ

по осадному корпусові.
№ 26.
24 грудня 1918 року.

м. Київ.

§ 1.

Прїзд у Київ заборонений. Дозволяється приїздити тільки по службових справах і то за дозволом повітового коменданта, або, як що такого немає, за дозволом представника влади місцевого самоврядування.

Вільний приїзд дозволений населенню околицних сел, яке їде з харчами.

Командир корпусу полковник Нововалець.

Начальник штабу військовий старшина Мельник.

Наказ

військовій санітарній частині.
25 грудня 1918 р.

№ 204.

§ 2.

Всім військовим санітарним начальникам частин і установ, росташованих у Київі, наказую негайно, протягом двох днів оголошення цього, подати до загального відділу дорученої мені управи відомости про росташування частин і свою повну й точну адресу з зазначенням також і № телефону, коли він є, і надалі тримати певний зв'язок з управою.

Оригінал підписав: начальник головної військової санітарної управи Одрна.

Роковини.

Приблизно рік тому новонароджена Українська Народня Республіка побачила, що її північна сусідка—російська Совдеція—не може простити їй відокремлення і не хоче допустити її незалежности. Дарма, що офіційно совітська держава прозивалася федеративною і що вона оголосила на весь світ волю національностям Росії упорядковувати своє життя по своєму, хочби й до повного відділення; на папері стояло—„по своєму“, а на ділі треба було розуміти—„по нашому“, себ-то на совітській зразок і по большевицьких програмах. При цій умові, совітській владі легко було виставити лозунг федералізму, бо за ним крився той самий, стародавній російський централізм,—політичний і економічний. І Україна, що хотіла собі правдивої незалежности, яка дала б змогу вільно реформувати внутрішнє життя краю в напрямі національних інтересів і демократичних ідеалів, стала совітській Росії, як скалка в оці.

Неприхильні відносини між обома республіками скоро перейшли в правдиву війну. Перемогли большевики, бо тимчасом большевизм

розложив українське військо і український уряд втратив ґрунт під ногами. Довелось клякати німецьких варягів, а ці варяги вважали Україну не тільки від большевиків, а й від республіканського ладу. На порожнім місці, під німецьким протекторатом, вирросло, як поганий гриб, гетьманство, котре присягалося служити українській незалежности, а само, через свою реакційну політику, все далі одходило від національних ідеалів і виразно повертало в бік єдиної монархічної Росії.

Український народ, дякуючи керівництву національної інтелігенції, не дався в ношу неволі і могутнім вибухом роздушив і розвіяв по вітру порохняву владу. А як за цей час встигла розвинулася і німецька сила, а нові можливі варяги ще не виявили свого погляду на українські справи, то Україна знов поки що встала, як незалежна республіка, і тільки ще не зазначила певних форм своєї державности. Але основні риси нової організації влади і її програми наче-б то вже виясняються. Несподівано українське громадянство побачило себе, як і рік тому, перед перемогою большевизма, тільки на цей раз він їде не з півночі, а од своїх, по большевицькому настроєних, інтелігентських груп та течій. Вони боються знов розійтись із народом і через те беруться вести його до крайніх меж народоправства, розуміючи і народ і народоправство на московський зразок, в пролетарським зміслі. Перед державою наче-б то ставиться завдання організувати внутрішній лад так, щоб український народ не мав і причини задрити порядком російської Совдеції. Тоді, мовляв, Україна зможе спокійно будувати свою державу і, спираючись на народні маси, обстоювати свою незалежність.

Такі настрої і міркування певних верств нашого громадянства здаються мені не тільки логичним висновком з директив дійсного життя, як штучною і не досить добре зваженою інтелігентською схемою. Для здорового народнього розуму, не засліпленого партійними доктринами, не трудно бачити, що становище Совдеції, як живого народнього організму, ніякої задроти викликати не може. Один з ідеологів російського абсолютизму колись мавив про те, що якимсь чарівним способом заморозити Росію на віки такою, яка вона в той час була—з царем, жандармами, попами, дворянами, панськими дворами і закріпаченням селянством. Можна думати, що подібне завдання поставили собі Побідносенцеві і Каткови московського большевизму. Совітська Росія—країна замороженого життя, громадського анабіоза. Живуть і годуються замороженим тілом тільки пануючі верхи. Терор пролетарської диктатури знівчив громадську думку, припинив громадську роботу і звів нінащо особисті ініціативи. Обмін елементів продукції і споживання,—цей необхідний в економічній організмі кровообірот,—не існує, бо нема ніякої продукції, бо вся людина—це тільки споживачі всяких категорій і більш ситі, менш ситі і засуджені на голодну смерть. Большевицька державність в російських умовах зкристалізувалася в найгірший гатунок деспотії—в деспотію некультурних мас. Інтелігенція, при таких умовах, по трохи атрофіювалася, а в перспективі, як апофеоз большевицької ідеології, Совдеції загрожує загибель культури.

Наука з сусідньої практики, здавалось би, за цей рік вияснилась дуже виразно і не використати її було б непростимим гріхом для нашого молодого уряду. Він має змогу і силу вдержатися в певних рамках державного реформаторства, відповідних культурному рівню нашої країни, не ганяючись за крайніми висновками пролетарської ідеології.

Наша революція проведена виключно селянством, отже, вдовольнивши широкою аграрною реформою потреби цієї пануючої верстви українського ладу, уряд міг-би сміливо дальніші переміни соціального ладу України провадити в порозумінні з біжучими завданнями економічного поступу держави, без тих небезпечних експериментів, що ведуть за собою, як наказує досвід руйнацію економічного життя держави, її оскорбів і засорбів. Совітська влада в Росії може мусіла, реалізуючи свою перемогу, запобігати ласки міського робітничого пролетаріату, бо вона його руками зруйнувала стару буржуазну державність. Наша-ж державність має зовсім іншу структуру:

вона оперта на селянських масах, які дають їй свій національний і соціальний колорит. А через те і соціалізм і большевизм українські повинні бути відмінними від соціалізму і большевизму московського: вони у нас теж можуть поки що бути лиш селянськими.

В зв'язку з цим повинні бути поставлені рішучі перешкоди не тільки войовничому, але й мирному наступу московського большевизму на Україну. Не можна допускати, щоб на заміну гетьманським фаховцям петроградського бюрократизму, в Київ, як і рік тому, нацилилися фаховці большевицької пропаганди і агітації. А цей наплив, коли судити по газетних звістках, уже начався,—і, розуміється, як і в минулих році, нічого, окрім шкоди нашому державному будівництву і труднощів для нового нашого уряду, принести з собою не може. Нехай Україна установить мирні й лагідні стосунки з Совітською республікою, але нехай совітські фаховці прикладають свою енергію своїй території, не пориваючи очей на ту смачну „обітовану землю“, якою для них уявляється наша Україна. Вона—наша, і це їм треба сказати раз на завжди—твердо і грізно. Тепер цю заяву повинно піддержати і наше селянство, і його мобілізована частина—українська армія.

А тоді—за державну роботу, з повним напруженням всіх інтелектуальних сил українського громадянства. Багато цих сил треба державі, і їх може бути багато, коли економічна і соціальна політика нового правительства не матиме своєю метою винищити або обернути в кречацтво буржуазні верстви і всю інтелігенцію країни, як це зробила Совітська Росія. Складання держави на нових підвалинах потребує наукового знаття, практичного досвіду і державної творчости, а це все можуть дати державі лиш культурні верстви людности України. Використати ці творчі і робочі сили для державного будівництва можна лиш тоді, коли вони не будуть почувати себе ізгоями рідного краю а займуть в його житті належне місце, як потрібні елементи громадянства, як важний фактор зросту краю і культури і народнього добробуту.

Другими словами,—на заміну класовій політиці гетьманського правительства не повинна повстати класова політика республіканського уряду. Завдання, що стоять перед нашою державою, потребують політики національної, в якій повинні і мають право працювати всі класи і всі верстви народу. Без того, боюся, не поспастить нам ні зміцнити нашої нації, ні закріпити нашої державности. Матимем попереду свою, жовто-блакитну Совдецію; потім кордон з півночі зробиться непотрібним і настане Совдеція єдина і неділяма, а нарешті, на тій пустині, яка силою річей виторвється на території сполучених Совдецій, якісь майбутні варяги розпочнуть будування держави на вою.

Перед нами остання спроба, остання змога кристалізувати нашу націю в певних державних формах. І треба пильнувати, щоб ця змога не вислизнула з тих рук, які взяли на себе в цей критичний момент владу і одвічальність.

П. Стебняцький.

Необхідний орган.

Непохитна аксіома, що одною з основних підвалин будуччини нашої державности є як найскорше підвищення культурного рівня нашого народу та його національне усвідомлення. Цю аксіому було повторено й членами Високої Директорії в перших привселюдних її заявах по повероті в столицю України. Члени Директорії, зазначаючи цю пекучу потребу, підкресливали, що бувши уряди українські в справі утворення національних культурних цінностей приклали дуже мало зусилля; що не можна повторювати помилок минулого часу; що треба на цю справу одривати безмежні кредити, відповідно до тих безмежних потреб, які висуває перед нас біжуче життя й перспективи майбутности.

Це спільна, пануюча думка всієї інтелігенції української і треба негайно шукати для реалізації її найбільш відповідної форми. Нині, коли ми перебуваємо медовий місяць нашої державности, коли народ і уряд не стоять ні в найменшій опозиції один-до-одного, коли нема р'яжнці між громадським і урядовим,—треба домагатись, щоб уря-

довими заходами було зреалізовано громадські бажання.

По інших державах, за прикладом яких пішла і наша молода Республіка, справи розумової народньої культури входять в обов'язок діяльности міністерств освіти та мистецтва. Отже там, де культура з точки погляду нашої дійности стоить на недосяжній височині, зазначені урядові органи мають своїм завданням не так утворення культури, як власне підтримку та сприяння вже існуючому стану культури нації, допомогу їй в дальшому поступовому розвитку.

Наш же нещасний народ, що історичними обставинами неволі й недолі змушений був позбутись своєї колишньої культури, яка стояла по часу на дуже високому рівні й дивувала сторонніх людей щаблем свого розвитку, перебуває нині в цілком одмінних умовах, як інші державні нації Європи. Система національного гніту та надсилення з боку Польщі, а потім Москви,—знищила майже всі попередні здобутки нашого народу; вирвала у нього язык; витравила в ньому любов та пошану до свого рідного, прищенивши переконання, що все питане, материнське й сікоконвічне—є негідним уваги, нижче того, що дарували „мужикам“ та „хлопам“ од щедрих своїх „братні“ державні народности. І сталося, що Україна власне зовсім загубила свою, властиву нації, культуру; майже цілком „окрадена“ зуміла зберігти тільки недовітки побуту.

Але час прийшов. І, окрадену, „в огні збудили“, й народ, прокинувшись від сну вікового, вимагає й має право вимагати негайної помочи в сфері освіти, в сфері духовного поступу. В безлічі селянських „Просвітів“ та в великому числі утворених селянськими коштами нижчих і середніх шкіл маємо переконуючі докази.

Але ж, коли в Європі можна тільки думати про дальший розвиток, то нам треба неустанно говорити про утворення навою ще не існуючої культури. Бо те, що ми маємо, як наслідок упертої праці фанатиків українства, тієї „кучки фантазюрів“, що витратили нелюдські зусилля на культурно-просвітну роботу в часи царської Росії; або те, що надано протягом двох останніх літ, таких скрутих для створення духових цінностей,—то є тільки ледве намічені легенькими тичинками шляхи.

Звісно, найбільшим битим шляхом є школа, і для поширення й успіху шкільництва ми маємо відповідний орган—міністерство народньої освіти. Але ж інші шляхи—то поки що тільки вузенькі неперотпані стежечки, якими в надто меншій мірі могло опікуватись управління по справах мистецтва—орган менчої за міністерство освіти.

І орган цей змушений був обмежувати свою діяльність майже виключно справами: театральною, малярською та кінематографічною. Питання ж, що стосуються до найбільш пекучої потреби найширшої позашкільної освіти, пришиті до міністерства освітнього, а також питання найбільшого культурного засобу—всесвітнє друковане слово, якого само собою майже цілком зосталась в сфері приватної громадської, а не урядової ініціативи.

Але ж наше громадянство, матеріально вбоге, не маюче досвіду, економічно не рухливе, неввичне до практичної творчої праці,—не має ще сили підняти цей важкий тягар і вивести на своїх молодих плечах неосяжне по масштабу завдання.

І ясно, що далі так і не повинно бути. Не беручи прикладу з Заходу, де в цей момент ми не знайдемо близької аналогії з нашим теперішнім національним відродженням, необхідно було би хоч на перші часи життя державного, сьогодні ж утворити вищий урядовий орган—спеціальне міністерство культури, з найбільш широкими уповноваженнями. Це міністерство повинно існувати паралельно з міністерством народньої освіти і, маючи до своєї розпорядности відповідні грандіозности свого завдання, кошти, повинно забрати до свого відомства всі прояви нешкільної культури: видавництва книжкові, часописні, художні; мистецтва, кустарництво, позашкільне виховання, народні „Просвіти“ й подібні просвітні товариства. Воно ж повинно творити державним шляхом і підтримувати всі прояви приватно-громадської ініціативи в цій безмежній сфері.

І тоді ми матимемо змогу сподіватись, що нам поспастить швидкими кроками наздогнати той „про-

паний час", надолужити ту величезну відсталість, в якій хоча ми й пієм неповинні, але яка буде увесь час завважати зміцненню того ґрунту, на якому тепер закладається фундамент величезного в найбутньому будинка нашої самостійної державности.

В. Старий.

На біжучі теми.

Для ансамблю.

— Бійтєсь Бога: що воно робитьсья?
 — В мене таке почуття, що як закрию очі, то все здається, що я кудиось їду, кудиє мене везуть... фізіологічне таке почуття.
 — А в мене таке ніби мене все хтось ставить...
 — Як то ставить?
 — Так, ніби до стінки...
 — Ну, це в мене хваліли!
 — Ні, в мене теж... фізіологічне. Ви мені скажіть: я—негрудий? Я—визискувач? Я—посилав карательні експедиції?
 — Та де вам ще експедиції посылати, коли свою газету експедицію куди не висилаєте, не вважаючи на погрози передплатників розстрілюю.
 — Ну, от. А може-ж я кого в землю закопував? Може я здирав шкуру?
 — В землю мабуть ви носом закопувались, а шкуру з яблука так дійсно здирали.
 — Так брешете-ж ви, бо я і негрудий, і експедиції висилав, і шкуру дер і здирав, і в землю закопував! І прошу не жартувати! З людей, а не з яблука, людей, а не носом!

— Тоді розкажіть, бо я, вибачайте, не знаю, що ви такий сердитий.
 — А от, щоб ви знали! Кого постановлено не пускати на селянський з'їзд?
 — Ес-ефів.
 — Іменно, з буквою "ф", а не "р". Ес-ефів.
 — На які підстави?
 — Бо взагалі такий принцип: не пускати взагалі нікуди—ні на з'їзд, ні на конгрес, ні за-кордон, ні на двір,—отих... визискувачів, експедиторів, експлуататорів, екс-міністрів і т. д., а не пускати і ес-ефів... чи той пак, ес-ефів. Значить ес-ефи і єсть карательні експедиції, експлуататори і т. д.
 — А скажіть, будьте ласкаві—нащо вони просилися на селянський з'їзд?
 — В тім то й річ, що вони зовсім не просилися!
 — То значить вас просто за щось осудили й викинули задалегідь, щоб не кортіло.
 — Та мені й не кортіло. Ви ще побачите, що буде. Ми будемо винні й судимі без вини ще не раз. Большевики вже давно мирно працюють з своїми фаховцями, з контр-революціонерами і буржуазією. Але з найближчими своїми партійними товаришами вони найлютіші вороги,—з меншевиками. З лівими ес-ерами вони на ножах. Так і у нас: фаховці підуть до роботи, а з найбільш чих сусідів своїх буде зроблено ворогів. Для повного ансамблю.

А. Яринович.

В Міністерствах.

Обов'язкова постановою міністра продовольчих справ Директорії Української Народньої Республіки.
 24 грудня 1918 року.

З метою забезпечення людности всіми необхідними харчовими продуктами на майбутній зима, міністерство продовольчих справ подає до загального відома, що навіз до м. Києва, гужем і залізницею всіх продовольчих продуктів цілком вільний до 20-го січня 1919 року.

В м. Києві дозволяється у вичаєзначеному протязі часу торгувати вільно всіми продовольчими продуктами, в тім числі й хлібними продуктами і ніхто не сміє ставити перепон у вільному торзі.

Осіб, котрі перешкоджатимуть у вільному торзі, буде прятягнено до карної відповідальности.

Т. в. об. міністра продовольчих справ (підписав) М. Тарасов.

В справі розруйнування центрального бюро професійних спілок м. Києва тимчасовий керуючий міністерством О. І. Голубович одвідав голову Директорії У. Н. Р. В. К. Вивіченця. Після обговорення цієї справи, голова Директорії дав слідуюче розпорядження: 1) негайно утворити

строгу слідчу комісію; 2) злочинців суворо покарати; 3) всі збитки, що потерпіло центральне бюро професійних спілок м. Києва, вишлатити з державних коштів.

В слідчу комісію від міністерства праці призначено комісара департаменту ринку праці М. М. Сидоренко.

Фонд для субсидування земств.
 Міністерство внутрішніх справ розробляє в порядку спінности законопроект про утворення восьмидесятиміліонного фонду для субсидування земств і міст. Цей фонд утворило ще старе правительство, котре збиралося асигнувати на позики земствам і містам двіста двадцять міліонів карбованців.

Увільнення А. Петрова.
 Директор першого департаменту міністерства харчових справ А. Д. Петров увільняється з посади.

Даремна асигновка.
 В міністерстві земельних справ виявлено, що директором департаменту кіннозаводства Сахно-Устимовичем була переведена асигновка в два міліони карбованців для боротьби з повстанцями. Гроші ці були виписані із сум міністерства ніби на купівлю коней і панци. Комісаріат міністерства з цього приводу робить розслідування.

Оголошення.
 Прохаю всіх н-ів головних військових управлінь, всіх безвключно н-ків окремих військових частин, штабів, організацій, інституцій і т. инш.

ХРОНІКА.

— Засідання пленума Українського Національного Союзу, призначене на вчорашній день, не відбулося і перенесеться на **завтра 27 грудня**, на 4 год. дня. Прохають прийти усіх членів У. Н. С. в помешканні українського клубу, Пушкінська 1.

— **Приїом у голови Директорії.** Голова Директорії У. Н. Р. приймає що дня крім свят від 12—1 год. дня. Службові дозлади від 1—3. Приватних осіб секретарь голови Директорії приймає від 10—12 год. дня, телеф. № 4.

— **Справи, які розгляне Директорія.** З певних джерел нам переказують, що на обговорення Директорії У. Н. Р. поставлені такі справи:

1) Організація шкіль старшин, до яких приймаються виключно робітники й селяне, що були унтер-офіцерами. По скінченню школи вони мають бути переведені в ранг старшин.

2) Утворення при Директорії комісії по боротьбі з хабарництвом та зловживаннями.

3) Утворення скрізь по Україні народних рад із селян та робітників по боротьбі з контр-революцією і для контролю громадсько-політичних інституцій та організацій.

4) Утворення слідчих комісій для розгляду непорозумінь у війську.

— **Зміни в списку кабінету міністрів.** На посаду міністра юстиції буде призначено голову військової слідчої комісії Сиротенка, поки що ж міністром юстиції являється С. П. Шелухин.

На посаду міністра освіти—Рощаховського. Міністром харчових справ буде призначено представника, якого рекомендуватимуть кооперативні організації.

Про кандидату на посаду міністра праці зараз ведуться переговори з соціалістичним центром.

— **Закон про землю.** Вважаючи бажаним тісну злуку села з городом, Директорія доручила м-ву земельних справ скласти адміністративний закон про землю, основою якого має бути закон Ц. Ради про сполучення земель сіл і городів.

— **Участь С. П. Шелухина в кабінеті міністрів.** Нас повідомляють, що С. П. Шелухин не входить в кабінет міністрів, а являється комісаром міністерства юстиції з тимчасовим наданням йому прав міністра для розпоряджень по відомству.

— **З'їзд по ремісничій та кустарній освіті.** В близьких числах губернаторська народня управа має на меті скликати ряд всеукраїнських з'їздів по ремісничій та кустарній освіті.

— **Центральне бюро залізничних спілок** звернулося з відзовою до залізничників, у якій закликає їх без ріжничі національності захищати свої професійні інтереси. З цієї метою центральне бюро скликає на 16/1 1919 р. всеукраїнський залізничний з'їзд.

— **Грузинська місія в Києві** повідомляючи міністерство закордонних справ про непорозуміння між Грузинською Республікою й Вірменією, зазначає, що вірменські "дашнакдугуни" викликали цей конфлікт по згоді з добровольчою армією.

негайно надіслати до начальника загальної управи канцелярії військового міністерства (Микольська 11) докладні адреси помешань, номера телефонів, а також ім'я, по батькові й прізвище начальника вищеперелічених військових інституцій

Начальник канцелярії військового міністерства, отаман (підпис).

Призначений керуючим морським міністерством

старший лейтенант Білінський приступив до виконання своїх обов'язків.

Звільнення й приїом слугачів.

З наказу керуючого морським міністерством всіх слугачів міністерства усунуно з своїх посад і приймаються назад у міністерство по проханню, котрі будуть розглядатись особливою комісією, в склад якої входить керуючий міністерством, головний прорупор міністерства Рижков, полковник Юшкевич, полковник Чойві та інші.

Всі посейдчення, та приписи, які видані раніш співробітникам міністерства морських справ на ріжні призначення з від'їздом із Києва, втрачають свою силу. Комісар по морських справах (підпис).

Всіх слугачів у комендатурі міського коменданта звільнено з своїх посад і навад в комендатуру приймаються тільки тих, котрі дійсно працювали на користь Української Народньої Республіки.

2-е півріччя біжучого року показує на сприяннє поширення цих операцій, яке виявилось збільшенням на друге півріччя мало не втричі кількості одержаних заяв про страхування та суми застрахованого капіталу; це видно з нижчонаведених цифр:

за 1-е півріччя—683 заяви на суму 2.375.900 карб.
 За 2-е півріччя—1.775 заяв на суму 7.569.900 карб.

Як що взяти на увагу, що остаточною організацією страхової операції в українських ошадних касах на початках самостійности пристосована була тільки до другої половини біжучого року, то згадані цифри дають підставу сподіватись у майбутньому широкого розвитку діла в ошадних касах не тільки по вкладній операції, але й по операції страхування життя.

По Україні.

— **Вільне козацтво.** Селяне Богодуховщини за допомогою місцевої інтелігенції організували 4 відділи добре дисциплінованого вільного козацтва. Відділи підлягають командуванню українських офіцерів. Завдання їх в утримали лад і спокій на місцях і боротьба з усіма проявами большевизму.

— **"Просвіта" на Полтавщині.** Число "Просвіти" на Полтавщині зросло за останні два роки до 400. Найбільше "Просвіт" у повітах Лубенському (60) та Полтавському (80). Більшість "Просвіт" організована й провадиться селянами при допомозі місцевої інтелігенції. При кожній "Просвіті" існує бібліотека та драматичний гурток. Народний театр у Лубенському пов. вшатував останніми роками революції 40 вистав з ріжними назвами. Майже всі т-ва одкривали на власні кошти курси українознавства, курси для неграмотних а навіть засновували "Про-

світи" школи, які ще й досі не прийнято на державні кошти.

— **Русифікація.** У Зміївському повіті нижчі й вищі початкові школи досі ще остаяться під впливом русифікації і не заведено обов'язкового навчання української мови. Посади в школах займають виключно московські вчителі, які кожне розпорядження про українізацію—ховають під сукно.

— **Музей Наддністрянщини.** В м. Сороках на Бесарабії заходами "т-ва до слідувачів Наддністрянщини" закладено музей, де збираються цікаві матеріали по природознавству. Є великі й гарні гербарії, колекції по геології та мінералогії, збірки риб Дністра то-що. Зараз, коли Сороки під руминською окупацією, керовники музею вживають всіх заходів, щоб музей цей перевести до Києва.

— **Музей природознавства.** Заходами вчителів гімназій Немирівської, Вороновицької, Брацлавської та інших вищих почат. шкіл засновано в м. Брацлаві музей природознавства. Зібрано багато зразків кристалічних порід з околщин, кістки мамонта й багато зоологічного та етнографічного матеріалу. При музеї є невеличка бібліотека-читальня, яка групує коло себе "до слідувачів Побужжя".

— **Проти большевизму.** Селянський з'їзд у Товчів одностайно й рішуче виступив проти большевицької агітації, яка там ширилася в останні часи.

— **Академічні курси.** Заходами Київської "Просвіти" одкрито двохмісячні курси: 1) по українознавству (історія, географія й письменство), 2) агрономія, в склад якої входять ботаніка, фізика, химія, метеорологія та інші природознавчі науки. Лекторами місцеві інтелігентні сили. Безплатними слухачами є члени "Просвіти"—інші платять по 3 карбованці.

— **Грабінняки.** При наближенню укр. респ. війська до м. Ямпольа ватага гетьманців захопила з собою більш 500.000 карбованців з скарбниць приватних банків.

ТЕЛЕГРАМИ.

(Об Українського Телеграфного Агентства.)

Боротьба з безладдям.

КАТЕРИНОСЛАВ, 24. Республіканський штаб видав відзову, в котрій закликає всіх до рішучої боротьби з безладдям та всіма спробами захоплення влади. Робітники поставились до цієї відзови з великим захопленням та співчуттям.

Недоїдання й епідемії.

ЖИТОМІР, 23. Лікарі категорично заявляють, що причина епідемії між біженцями—недоїдання, бо теперішні порції безумовно малі, через те губерська біженецька нарада постановила дати на харчову порцію 280 коп., як установлено для військово-полонянців.

Позина.

ОХТИРКА, 23. Охтирське земське позачергове зібрання ухвалило звернутися до Директорії з проханням негайно дати земству позичку в два міліона карбованців.

Продовження строку вповноваження гласних.

КАМ'ЯНЕЦЬ, 23. Першого січня 1919 року мінчається термін уповноваження земських гласних і членів народних управ. Вважаючи на те, що списків виборщиків на нове трьохріччя не складено й складати їх зараз нема змоги, подільська народня управа просить продовжити її законодавчим шляхом строк уповноваження гласних і членів управ до спокійного часу, коли можна буде перевести вибори.

Селянський з'їзд.

ПОЛТАВА, 23. Цими днями скликається губернський селянський з'їзд. Подяка Пуанкаре від короля Емануеля

ПАРИЖ, 23. Король Віктор Емануель, вернувшись до Італії, послав президентові Пуанкаре листа, в котрому знов дякує за прийом, зроблений йому у Франції підчас його останньої подорожі. "Я прожив у Парижі незабутні дні, коли обидва братні народи в почутті спільної дружби, загальної віри об'єдналися у наших привітаннях на честь Франції та Італії. Думаю з глибокими радощами про спільну перемогу, я заховаю незабутні вражіння про ці дні, коли я відчув як сильно б'ється братнє серце славної Ліцарської Франції".

Відповідальність за війну
ПАРИЖ, 23. Співробітник "Пт-Парізієн" розмовляв з Каутським, народнім комісаром міністерства закордонних справ Німеччини котрий роз-

глядає питання про відповідальність Німеччини за війну на підставі офіційних документів, знайдених в архівах міністерства. Каутський заявив таке: першу частину документів було опубліковано за місяць. Відповідальність офіційних кол Німеччини, що стосується до війни та її продовження може бути встановлено в такій послідовности: 1) Цісар і кронпрінц, 2) Людendorff і Тірпіц, 3) Великі промисловці, 4) всієміпці.

Румини в Петрозели.

НАУЕН, 24. Румини заняли єдине джерело газу Угорщини Петрозели.

Електричні підприємства.

НАУЕН, 24. Баденське тимчасове народнє правительтво постановило взяти в державне завідування великі електричні підприємства.

Проект про число війська.

БЕРЛІН, 24. Одержано відомости що бельгійська палата одностайно прийняла проект, по котрому кількість війська під час війни назначено в 350 тисяч а в мирний час в 100 тисяч чоловіка.

Соціаліст Дельпорт заявив: ліва соціалдемократія голосує тепер за проект, бо тепер військовий час. Ми сподіваємось, що строк служби в мирний час буде скорочено.

Міжнародна соціал. конференція.

МОСКВА, 23. Британська робітничая партія порадила скликати міжнародну соціалістичну конференцію 6 січня в Лозані. На конференції буде запрошено учасників міжсоюзної конференції, що відбулася в лютий та вересні 1918 р. Буде також запрошено представників нейтральних країн. Центральні краї повинні сами делегувати своїх представників.

Червоне військо у Вольмарі.

МОСКВА, 23. Червоне військо увійшло в місто Вольмар, а також взяло Юр'їв Захоплено 70 паровозів, 500 вагонів, взято силу набобів та зброя.

Вільсон у Швейцарії.

ЛОЗАНА, 24. Швейцарська союзна рада одержала од Вільсона повідомлення, що Вільсон по дорозі в Італію заїде до Швейцарії.

Снасування жіночої праці.

БЕРЛІН, 22. Між головною комісією ремісничих товариств Німеччини й осередком союзів німецьких споживчих товариств утворено згоду про скасування жіночої праці для зменшення істнующого безробіття. На підставі цієї згоди перш за все мають

бути звільнені жінки, чоловіки котрих мають роботу, потім жінки і дівчата, котрі не мають когось утримувати, далі йдуть такі, котрі допомагають одному, або двом членам родини, а нарешті всі жінки й діти. При звільненні чоловіків мусить дотримуватись такий порядок: в першу чергу звільняють тавих, котрі нічого не утримують, а потім жовати, котрі не мають дітей і нежонаті, котрі утримують родичів. Нарешті звільняються всі ті чоловіки, що поступили на службу під час війни. При поверненні на службу тих, що брали участь у війні, перевага дається жонатим і нежонатим, котрі допомагають своїх родичам.

Страйк робітників.

БЕРЛІН, 23. Сто тисяч робітників папероткальних заводів Ланна-шера оповістили страйк через те, що не було задоволено домагання про підвищення заробітної плати. Переговори між робітниками й підприємцями поки що не дали наслідків.

Євреї в Німеччині.

БЕРЛІН, 22. На демонстрації, котру утворив осередковий союз німецьких громадян єврейської віри й на якій обговорювалося сучасне становище євреїв у Німеччині, було підкреслено про необхідність вжити підготовчих засобів що до виборів у національні зібрання і рішучого виступу проти оживаючого антисемітизму. Усі корпорації можуть обратитись тільки люди, котрі обстоюють права євреїв. Було підкреслено, що німецькі євреї в й хочуть бути німецькими.

Українська делегація в Ясах.

Українська делегація, котру в кінці грудня вирядив гол. комітет партії соц-федер. до Яс, прибула в свій час в Яси, де зав'язала стосунки з дипломатичними й військовими представниками держав Антанти. Делегація виступила була з протестом проти образливих реплій румунського штабу при Директорію і проти бешкетів румунської армії в хотинському і ушинському повітах. Серед союзників удалося дуже багато зробити, наслідком чого стався виразна зміна тому союзників що до української справи. В місцевій румунській і союзницькій пресі появляються статті про Україну. Сербське представництво поставило до делегації з великою увагою і допомогло частині делегації виїхати до Парижу.

Лист до редакції.

Вельмишановний Пане Редакторе!

В №№ 235, 236 і 238 „Н. Ради“ вміщено три статті „Під суд!“ з списками осіб, котрі завинили перед українським народом і повинні понести карну відповідальність перед судом Української Республіки. З огляду на важність справи, знятої в статтях, дозволяю і мені сказати пару слів що до цього. Отже, в статті, вміщеній в № 238, говориться, що „дуже можливо, що в нашій попередній списку карних злочинців ми внесли багатох зовсім несправедливо: наші відомості—тільки загальні, документальних даних у нас мало“, а в статті в № 236 висловлена гадка, що компетенція народного суду не може і не повинна вдавуватись в ту сферу діяльності підсудного, про яку останній може сказати: „те я робив з свого широго переконання“. Цілком поділяючи цю гадку і стаючи на тому, що всі карні злочинці українського народу повинні понести справедливу кару народного суду, я, однак, вважаю, що, як це зазначає й сам автор статті, не всі згадані в списках особи попали в списки карних злочинців справедливо; так, напр., мені здається, що на одну дошку, як карних злочинців, не можна ставити О. Никольського й рейшту б. урядовців. Я не маю ніяких виправдуючих даних щодо діяльності цих останніх, однак з О. Никольським мені доводилось мати справи, і на підставі власних висновків, а також одзвів інших людей, що були причетні до книжної справи і, в зв'язку з цим, мали діло з О. Никольським, я вагаюсь поставити його рядом з І. Кістяковським або кн. Долгоруким.

Під час гетьманщини мені не доводилось мати з О. Никольським справ, але в часи глухих реакцій на все українське, під час війни, О. Никольський з усіх своїх колег, київських цензорів, був, порівнюючи, поряднішою людиною, чого ніяк не можна сказати про інших цензорів. Се був урядовець, що сумлінно виконував свої службові обов'язки. Політичних переконань його я не торкаюсь; але як

людина, з морального боку він стояв вище від своїх товаришів; не виходячи з рядок своїх обов'язків, він часто-густо, коли сього вимагали обставини і коли це не суперечило його розумінням, йшов на поступки видавцям, авторам, друкарям, книгарям. В моїх зносинах з ним був такий випадок, що також в деякій мірі характеризує його, як людину. В 1915 році я випустив в продаж дві українські книжки з недоволеними цензурою місцями в тексті. Хтось довідався, доніс в канцелярію губернатора, з канцелярії губернатора було дано відповідне розпорядження О. Никольському, книжки були зараз же забрані з книгарень, почалась ціла справа, котра погрожувала скінчитись дуже зле—як для мене, так і для двох українських книгарень—аж до закриття останніх. І тільки завдяки О. Никольському лихих наслідків цієї справи пощастило уникнути.

Розуміється, можна ріжно ставитись до діяльності О. Никольського, як цензора. Однак, не треба нам випускати із уваги і того, що одночасно з цензорами типу О. Никольського були у нас також цензори і іншого ґатунку; були цензори, котрі, окрім своїх офіціальних службових обов'язків, виконували добродібно роль жандармів, шпиків, писали спеціальні підручники для жандармів по боротьбі з українством, силкувались в своїй цензорській нагинці на українське друковане слово спіймати в наказах, що доставала цензура для боротьби з українством, не тільки явну їх думку, але й тайну; старались пробагати в мозок кісток букви закону...

Ми говоримо це не для того, щоб виправдати або обвинуватити когось, а для того, щоб нагадати, що про О. Никольського, як людину, хоч і неприхильну до нашого руху, окрім погляду, висловленого в статті „Під суд!“ є ще й трохи інший погляд. В інтересах більшого освітлення справи, я гадаю, що ш. Редакція, додержуючись принципу audiatur et altera pars, дасть місце на сторінках газети й цьому поглядові.

З щирим поважанням

Вас. Різницький.

Лист до редакції

Вп. Пане Редакторе!

Президія всеукраїнської громади юр'ївських кавалерів прохає Вас не одмовити дати місце на сторінках Вашої газети нижчеписанному: як добре відомо українським колам, буваха головна рада громади юр'ївців була всеукраїнською листе по назві, а фактичний напрямок діяльності ради був реакційний і антиукраїнський, бо в склад ради самозванно входили російські генерали, та полковники, котрі дуже енергійно працювали над тим, щоб з ради викинути всіх українців і взагалі всіх демократично настроєних людей. Більш докладно про ці обставини можна знайти в усіх київських газетах за вересень ц. р.

По скинненню гетьманської влади всі реакційні елементи мусили залишити громаду, частина розбіглася, а решта була усунена постановою загальних зборів. Українці зібравшись склали раду з участю осіб інших національностей демократичного напрямку, котра (рада) має керувати всіма справами громади до скликання всеукраїнського з'їзду юр'ївських кавалерів. Рішуче ухвалено на загальних зборах і на засіданнях ради осудити ганебну діяльність попередньої головної ради, цілком од неї одмежуватись і провадити надалі працю в напрямкові національно-демократичному.

Рада ставить своїм обов'язком довести про це до відома українського громадянства, щоб всі знали хто ми такі, чого ми хочемо і що робимо. Всіх українців юр'ївських кавалерів закликаємо вступити в громаду, бо в теперішній час більш ніж коли необхідно гуртувались всім хто вірить і служить українській національній ідеї.

Всеукраїнська громада юр'ївських кавалерів міститься Олександрівська № 41, тел. ч 59—14.

Кооператив громади на Дмитрівській вулиці коло Галицького базару. Голова ради В. Вербицький. Секретарь Г. Нудравський.

Театр і музика.

Державний драматичний театр.

Державний драматичний театр виконанням п'єси „Мірндолина“ намітивши принагідно перспективи близького розвитку нових форм та методів у власній сценічній грі. П'єса „Мірндолина“ уявляє з себе зразок цілком реалістичного жанру, який ще довго, в відповідній формі буде цікавити глядачів. Написана дуже давно, вона майже одна з цілого ряду інших комедій Гольдони не втратила живого інтересу, надто що до постановки на сцені.

Місцями вона настільки цікава, що виразно нагадує свою належність до мол'єровської школи, хоча треба сказати, що вся її конструкція в певній мірі перейнята мол'єровською манерою творіння характерів людських. Цьому певне й завдячує п'єса Гольдони своїм успіхом у публіки, навіть нашого часу. Так це чи інакше але вистава „Мірндолина“ досить цікавою була, наближаючись деякими місцями особливо в двох останніх діях навіть до класицизму. Головні ролі проведено досить вдало. Одноманітність до Мар'яненка в ролі ковалера графа ді-Ріпафрато і малий темперамент у д-ки Сидоренко в ролі героїні комедії Мірндолини, надто очевиднішу були, і безумовно могли би внести в загальне виконання п'єси деяку дисгармонію, й цим паралізувати сценічність її, коли б не колоритна, художньо-буфональна гра д. Коханенка в ролі маркиза ді-Фарліполони та в деякій мірі, шаржований тип д. Корґальського (слуга Фабриція).

В дуже значній мірі, певним успіхом постановка „Мірндолина“ зобов'язана артисту д. Захарову, який керував виставою. Цим разом д. Захаров майже вповні показав себе, як талановитий керовник постановок й виконання на українській сцені, серйозно європейського типу річей. Д.

Повідомлення.

Прийм. у нач. голови шкільної управи. Доводиться до відомості громадян У. Н. Р. що на початку головної шкільної управи приймає осіб, які мають до нього справи, по понеділках о 17—18 год. (5—6 веч.) та п'ятницях о 16—17 год. (4—5 веч.).

Звірянець, будинок інженерної школи, телефон 47—33. До з'їзду діячів української середньої школи. 21 грудня відбулося третє засідання, присвячене вирішенню питань у зв'язку із з'їздом діячів української середньої школи, котрий відбувається на Рівнянських святах (10—11 січня н. ст.). Слідуюче засідання призначене на сьогоднішній день, 26 грудня, о 1 год. дня, в помещанню департаменту середньої школи (Терещківська вул. № 2). На це засідання запрошуються п.п. директори київських українських гімназій, представники педагогічних рад, та батьківських комітетів. Особливих запрошень розсилатися не буде.

Київська губерніальна народна (зем.на) управа скликає на 27 грудня 1918 року о 6 годині вечора в будинку губерніальної управи (В. Володимирська № 33). Наряду з представниками губ. управи, київської повітової земської управи, київської міської управи, кооперативних союзів і нап. громадських інститутів для організації комітету про постачання ріжних річей для революційного війська Української Народ.

Видавниче Т-во „СІЯЧ“.

Друкарня, головний склад та книгарня м. Черкаси, Олександрівська 105. Столичний гуртовий склад: Київ, Хрещатик 45. Після останніх подій склад та книгарня Т-ва знову розпочали свою працю повній мірі. Зроблені замовлення висилаються з першим рухом поштів. Нові замовлення на всі свої й чужі видання приймаються і виконуються негайно. Останні власні видання мають такі: Гр. Коваленко, Опов. з укр. історії 3 р. 80 к. Л. Ворониківський, Байки 1 р. 40 к. Др. Д. Донцов, Культура Примітивізму 1 р. 40 к. О. Діхтярь Убогий Гирей 60 к. Книгарням, просвітам, школам та земствам при гуртових замовленнях автай-ка знижка. 6—1454—3

Щоденна політична, економічна і літературна газета. Приймається передплата на рік 1919-й. Ціна на 3 місяці 30 карб., 2 м. 20 карб., 1 м. 10 карб. в дрібнім продажі 45 коп. за примірник.

В 1918 році в „НОВІЙ РАДІ“ писали такі особи:

К. Андриченко, В. Андриєвський, Федір Білинич, Микола Вєсонов (Архиповський), Кристофор Барановський, Степан Бабак, д-р Мирон Кордуба, С. Волох, Ан. Васильєв, Павло Вовкушовський, Ст. Васильченко, Петро Волошенко, Степан Гавєцький, Євген Гавейзер, д-р Галин, Ілля Галаган, Марія Гринченко, Терентій Галапура, Андрій Горленко, Георгій Гасенко, Петро Гаєнко, Андрій Головок, Дмитро Дорошенко, Володимир Дурдубовський, д-р Дмитро Донцов, Сергій Дусанський, Карло Дмитрієв, Федір Дудко, Олександр Дорошенко, Петро Дідушко, Василь Дога, Сергій Єфремов, Леонід Жебуньов, Андрій Жук, Павло Зайцев, Марія Ішуніна, Михайло Івченко, В. Іваненко, Н. Іваніна, Олександр Кузьмичевський, Михайло Корчунський, Василь Король, Олександр Кандіба, В. Костельний, Федір Кисель, Микола Крушинський, п.-о. Крамаренко, Федір Колоніус, Іван Капустякський, Микола Ковалевський, Макар Кушнір, Кох А., Петро Коломийченко, Микола Крупський, Д. Кушнірук, І. Ковалев, Володимир Леонтович, Константин Лоский, академік Орест Левицький, Платон Лизиченко, Ростислав Лашенко, д-р Д. Левицький, Микола Литвицький, Ганна Ломачинська, Павло Мазівкевич, проф. Кость Мадієвич, Юлій Мелевський, Дмитро Маркович, акад. Олександр Мурашко, Михайло Могилевський, Олександр Мицюк, Федір Магупський, Іосип Маєвський, Андрій Ніковський, Володимир Науменко, проф. Іван Отієнко, Дмитро Опріна, Іван Опікоз, О. Омель, Євдоким Олексій, Вячеслав Прокопович, Олександр Пилькевич, Виктор Писачевський, С. Павласенко Іван Прикожечко, Прохпй Понятечко, Промисловцев Причеп, Євген Перфільєв, Методій Павловський, Софія Русова, Василь Різницький, Ко, Ромул, Р. Ралицький, Н. Сирин, Федір Слесаренко, Микола Стадник, Григорій Саливон, Володимир Страшкович, Ольга Свігна, Людмила Старикова-Черняхівська, Петро Стебницький, П.Смугов, Олександр Скоропиш, Олександр Салківський, Іван Селенький, Яків Савченко, Іван Сажинь, Євген Сошович, Гр. Стрелець, Симонів, Микола Сльнський, Юр. Стрижаский, Василь Суліма, Володимир Самійленко (В. Сивенький), В. Старий, Гр. Тисаченко, Павло Тичика, Михайло Тимфіїв, акад. М. Туган-Барановський, Сергій Тежєвський, Павло Тенченко, д.-о. Тарнавський, Володимир Ульяницький, В. Флоринський, Олександр Хотовницький, Ів. Харченко, О. Хоменко, проф. І. Фещенко-Чопівський Євген Чикаленко, С. Чалий, Сергій Шелухин, проф. К. Широпий, Сергій Шпет, Олександр Пушляк, Гр.г. Шлянов, Леонід Юрєвич, С. Яковлів, М. Якименко, А. Яринович.

Адреса редакції і контори: У Києві, Інститутська, 22.

Редактор і видавець Андрій Ніковський. Директор контори Н. Панченко.

Друж. з'яв. т-ва „Петро Баровкий у Києві Хрещатик № 40“

ної Республіки, а також про допомогу воякам і раненим воякам і об'єднання діяльності в цьому напрямку земських, міських і громадських інститутів. Губ. урядом цим звертається до громадських організацій про одмовити делегувати своїх представників на означену нараду. Українське нау. т-во. Засідання всіх секцій. В четвер 26 грудня відбується засідання всіх секцій нау. т-ва.

- 1) Філологічної секції—в помещ. державної канцелярії (Хрещатик 33), кімн. 17, о 1-й год. дня. 2) Історичної секції—в помещ. т-ва в 12 год. дня. 3) Правничої секції в помещ. т-ва в 12 год. дня. 4) Медичної секції—в пом. т-ва о 1 й год. дня. 5) Природничої секції—в пом. т-ва о 5 й год. вечора. 6) Техничної секції—в пом. т-ва о 5-й год. веч. 7) Секції по історії мистецтв—у помещ. освітн. відділ пластичних мистецтв—о 5-й год. веч.

Предмет засідання—справа української наукової академії.

Від організаційно-інформаційної секції Н. С. Ю. С. До мене, як до голови організаційно-інформаційної секції Київської Середньоземської Юнацької Спільноти, надходить багато листів від ріжних осіб та інституцій („Провіт“, кооперативів то-що) з проханням дати взаїмки і інформації, як засилати робітників чи селянські клуби, або салати і т. н. Мавши на увазі, що завданням секції є організація середньоземської молоді і допомога учням-українцям плаччих шкіл, я не можу дувати таких взаїмок. В справі організації таких клубів, спілок то-що раджу звернутися до наших повітових чи губерніальних інструкторів позашкільної освіти (земство), або до департаменту позашкільної освіти (Терещківська 2).

Голова секції Іван Возний.

Лист до редакції. Вп. п. Редакторе! По дорученню л. п. старшин і козаків 21-го пішого Сіверського полку, прошу дати місце на сторінках Вашої газети для вислову глибокого жалю з приводу трагічної смерті командира нашого полку полковника Волошина-Петриченка, загинувшого через прихре непорозуміння 15-го грудня.

Родина неміжчика старшини й козаків полку висловить щире співчуття з приводу передчасної втрати, котра великим болем відбилася в серці кожного старшини й козака.

Одногласною постановою на зібранні старшин і представників від козаків ухвалено відіслувати 5% з коштів на допомогу родині покійного полковника Волошина-Петриченка.

По дорученню зібрання Хоружий Вербицький.

Київська кооперативна школа „Союзбанку“ цим оповіщає, що перерване через політичні події навчання в школі розпочається знову 20 січня по новому стилю 1919 р. до якого терміну всі учні повинні прибути до школи.

Директор Кооперативної школи. М. Савченко-Більський. Цим оповіщається, що 20 січня нов.

ст. 1919 року відкривається додатковий прийом до кооперативної школи „Союзбанку“.

Без іспитів приймаються до 1-го класу кооперативної школи особи, які скінчили курс вищої початкової школи, або курс ріжної сільсько господарської школи 1-го розряду в 1917 і 1918 рр.

Звертатись за справами на адресі: Київ Інститутська вул № 3, Союзбанк до директора кооперативної школи.

Директор Кооперативної школи

М. Савченко-Більський.

Чергове зібрання учительського бюро праці відбується в четверг 26 грудня о 6 год вечора. Всіх членів просять прибути обов'язково.

Рада українського т-ва ветеринарних лікарів оповіщає про чергове засідання членів т-ва 27 грудня ц. р., котре має розпочатися пунктуально о 6 годині вечора в помещанню ветеринарного управління міністерства земельних справ.

7-ої логної гарніатної бригади сотника Онукева хоружий Сорокиня та Павличенка прохає негайно з'явитись до штабу 1-го полку в Вендерські казарни для підпису актів.

Військовий старшина Колчевський. VI-ий конгрес с.-д. партії. 9-го січня—ст. 1919 року ц—к-т УСДРП. скликає 6-й конгрес партії з таким представництвом:

від кожного 50 член.—1. і далі від 100 —1. Організації які мають членів менше 50 посилають теж одного представника.

Порядок денний конгресу.

- 1) Звіт ц—к-ту. 2) Сучасний момент. 3) Проблема влади. 4) Організаційні питання. 5) Вибори ц—к-ту.

По справах конгресу звертатись до секретаря ц—к-ту по адресі: Київ Михайлівський переул. 35 пом. 1.

Секретар М. Овдієнко.

Од редакції.

До редакції „Нової Ради“ преслиано тисячу карбованців на користь газети від одного слов'янина, чеського журналіста (з приводу закриття газети кн. Долгоруковим). При жергві така записка:

Обурений насильством сатрана над свободою друку, прошу прийняти в фонд „Нової Ради“ 1000 карб. З найглибшою пошаною до редакції В. Ф. III—ий“.

Редактор Андрій Ніковський.

Оповістки.

Для Сердюцького Лубенського полку потрібні ковалі та ветеринари—хвершали. Про умови канцелярія Вендерських Козарм. 15—01250—6

Кобеляцька Повітова Земська Управа запрошує на постійну посаду інструктора по шкільній освіті людину, яка б мала вищу педагогічну освіту і добре знайома з українською мовою. Платня 6600 карбов. 3—1475—1

ПОПРАВКУ ОБУВИ та ГАЛОШ по ДЕШЕВІЙ ЦІНІ приймає майстерня Кооперат. Т-ва „Коопобув“ обувних підприємств. Хрещатик № 38, у дворі праворуч. 2—1472—1